

HỒI THỨ TÁM MƯƠI LĂM
HOÀNG TỬ HAY TÙ NHÂN

Trầm Lãng ăn một cách ngon lành, thức ăn đã ngon, mà hắn cũng cần bồi dưỡng cho sức lực, hắn biết nhất định phải có cơ hội. Và khi gặp cơ hội là phải phản ứng thật nhanh.

Bạch Phi Phi không nói nữa, nàng chỉ lo nuốt cho hắn . Và như cố ý khuyến khích hắn ăn nhiều.

Hắn ăn xong, nàng đứng dậy nhìn thẳng vào mặt hắn :

- Bây giờ anh có cần gì nữa không ?

Trầm Lãng lắc đầu :

- Không !

Bạch Phi Phi cười :

- Có cũng không dám nói.

Nàng xoay mặt lại dịu dàng và yếu điệu đi ra.

Trầm Lãng trơ mắt nhìn theo cho tới khi nàng khuất bóng. Hắn chép miệng thở dài...

Nàng quả là cô gái dị thường, dị thường đến mức không làm sao đoán được.

Ngôi thạch thất lại trở về im lặng gần như mộ phần.

Trên đời này có lẽ ít người chịu đựng nổi lâu dài trong khung cảnh tịch mịch và cô đơn như thế.

Trầm Lãng lầm bầm trong miệng :

- Có phải mình quả không cần việc gì nữa hay không ? Tại sao mình không thể nói?

Hắn nằm ngửa trên giường mơ màng nhớ đến Bạch Phi Phi. Nhớ đến khuôn mặt yêu kiều, nhớ đến vóc người thon nhỏ, nhớ đến suối tóc mịn màng, nhớ đến hơi hương dịu dịu và gò ngực phập phồng của người trinh nữ...

Bỗng nhiên, Trầm Lãng nghe dòng máu nóng trong người lưu chuyển, hắn cảm thấy mình như đang ham muốn, như tuổi xuân thì đang độ khát khao...

Thân thể đã không cử động được, mà chân khí cũng không làm sao đề kháng. Hắn cố cắn răng chịu đựng...

Càng chịu đựng, Trầm Lăng càng nhớ tới Bạch Phi Phi ...

Lời lẽ có vẻ nguy hiểm của nàng nhưng hình như lại đúng, hình như có... ít nhiều chân lý, thứ chân lý trần trụi mà lại là thực tế trên đời !

Trầm Lăng nằm ngửa nhìn trần trần lên trần nhà mà chịu đựng...

Hai mang tai hắn nóng bừng bừng, cổ nghе khô cháy và mồ hôi đầm ướt...

Hắn đang gần như đứt hơi trong sự chế ngự khát khao trong cơ thể thì chợt nghe một tiếng động khẽ, hắn ngẩng lên nhìn thấy Bạch Phi Phi đang đứng dựa đầu giường...

Tay bưng chén nước, nàng vừa cười vừa hỏi :

- Có khát nước lắm không ?

Trầm Lăng nói nghe đặc sệt :

- Khát... khát lắm !

---oOo---

Nàng nắm chặt tay Trầm Lăng nói gần từng tiếng :

- Anh biết không , tất cả những chuyện đó đều do bàn tay sắp xếp tinh tế của tôi ... đó là một kế hoạch, một kế hoạch đã thi triển gần hết và đang tiếp tục thi hành phần chót. Tôi dám cả quyết thách thức không một con người nào dù tài ba cách mấy, dù người đó là... Trầm Lăng cũng không phá hoại được kế hoạch thần diệu nhất của tôi...

---oOo---

Ngày " vĩ đại " nhất mở màn !

Tất cả quả nhiên được tiếp tục thi hành trót lọt, không một chút gì trở ngại, không một chút gì sơ hở...

Màn kết thúc của vở bi kịch thâm trầm nhất bắt đầu !

Hùng Miêu Nhi mặc bộ đại hồng bào lộng lẫy, mặt mày sạch sẽ, chải gỡ đàng hoàng, nhưng gương mặt của hắn vẫn hầm hầm, đôi mắt tròn xoe dễ sợ...

Vương lân Hoa ngó hắn cười cười bằng đuôi mắt :

- Hùng huynh , thật tôi không ngờ anh lại dễ coi như thế ấy. Hôm nay trông anh người ta cứ tưởng là một ... tân trạng !

Hùng Miêu Nhi nghiêng rằng :

- Còn người, người thì rất giống là ... con cháu của ta !

Vương lân Hoa bật cười , Hùng Miêu Nhi mỉm xong rồi bất giác bật cười...

Tình thế quả là đáng tức cười .

Cả bọn khách " bất đắc dĩ " này trông không khác chi hình nộm, họ ngồi trên những chiếc đôn bọc gấm cực kỳ sang trọng, tiếng sênh tiếng trúc đều đặt nổi lên từ phía bên ngoài, bọn đại hán từng cặp bước vô khiêng bọn Hùng Miêu Nhi ra khỏi nhà giam...

Y hết đám rước thân.

Dại diện rộng mênh mông, đèn hoa kết tụ giăng rực rỡ. Cung điện cổ lỗ được điểm xuyết tân kỳ bởi sự trang hoàng khéo léo, làm nổi bật một cái gì đó rất đặc biệt.

Đúng như lời Trầm Lăng nói, Khoái Lạc Vương là một nhân vật phi thường, cung cách và chỗ ở cũng phi thường.

Trước khung cảnh huy hoàng, nhưng bọn Hùng Miêu Nhi vừa vào tới chợt có một cảm giác hơi rờn rợn...

Sự trang hoàng đẹp đẽ và sang trọng vẫn không làm sao che hết dấu vết thâm sập âm u. Đồ án kỳ dị ẩn tàng một cái gì đó huyền bí khi dựng nên cung điện này, bây giờ được trang điểm xáo trộn ít nhiều, nhưng chính sự xáo trộn mà không che lấp hết ấy nó làm cho khung cảnh trở thành ngơ ngớ, cái gì đó khiến cho lòng người linh cảm đến chuyện bất thường !

Thêm đá hoa cẩm ngọc được phủ lên tấm thảm mại hồng đậm, phía tận cùng bên trong có một chiếc bàn mặt ngọc và hai chiếc ghế bành phủ gấm thêu hoa, vòng quanh theo thành ghế, những đường kim tuyến nổi lên óng ánh.

Nhất định đó là ngôi vị của tân lang và tân giai nhân. Phải nói là ngôi vị của Vương Gia và Vương Phi mới đúng !

Lúc Chu Thất Thất được khiêng vào thì Trầm Lăng đã có mặt ngồi phía sau chiếc bàn dài.

Nhìn Trầm Lăng đã không biết bao nhiêu lần, nhưng bây giờ vừa vào tới thấy hẳn là Chu Thất Thất cảm nghe như... nghẹt thở, mắt nàng rục lên y như có thắp đèn.

Trầm Lăng cũng đang mỉm cười nhìn nàng chăm chap...

Thật là đáng tạ ơn trời phật, lần này thì họ cho Chu Thất Thất và Trầm Lăng ngồi gần.

Trầm Lăng hỏi bằng một giọng thật dịu :

- Mấy ngày rày nghe trong người có khoẻ mạnh không ?

Chu Thất Thất cắn chặt môi không nói...

Tâm lý đàn bà quả thật lạ lùng.

Trầm Lăng hỏi luôn :

- Sao không thềm ngó tới tôi vậy ?

Chu Thất Thất vẫn làm thính, hai mắt nàng hồng hồng lóng lánh.

Trầm Lăng dịu giọng hơn nữa :

- Làm gì mà buồn như thế ?

Chu Thất Thất cắn môi cho khỏi bật khóc :

- Tự nhiên là tôi đâu có được vui vẻ như anh !

Trầm Lăng ngạc nhiên :

- Tôi vui à ?

Chu Thất Thất nói :

- Có người phục thị cho anh , có người lo thay đổi quần áo cho anh thì làm sao không vui ?

Bây giờ thì không ngăn được nữa, nói xong câu đó, nước mắt nàng nhỏ ròng ròng...

Trầm Lăng cười :

- Nữa, lại dở trò trẻ con ra nữa ! Không sợ người ta cười à ?

Chu Thất Thất vùng vằng :

- Tôi hỏi anh, vậy chứ...người ta bảo là người ta đã cùng với anh...có cái gì.. mà cái... đó là cái gì chứ ?

Trầm Lăng bật cười :

- Tại làm sao Thất Thất cứ đi tin người ta như thế chứ ?

Chu Thất Thất hay một cái thật dài :

- Anh không vui thế sao anh lại cười được chứ ?

Trầm Lăng thấp giọng :

- Thật tình thì tôi cũng hơi vui, nhưng tuyệt đối không phải cái vui như cô nói.

Chu Thất Thất gặng lại :

- Chứ anh vui cái gì ?

Giọng Trầm Lăng càng thấp hơn nữa :

- Bây giờ thì không nên hỏi, lát nữa tự nhiên sẽ biết.

Tia mắt Trầm Lăng ngời ngời thật khó ai đoán nổi đôi mắt ấy chứa đựng những gì, Chu Thất Thất nhìn vào đôi mắt ấy, nàng thở ra không nói nữa, nàng im lặng trong thái độ bằng lòng.

Từ ngoài hành lang cho đến bên trong đại điện, bọn cấm y đại hán thuộc hạ Khoái Lạc Vương ngồi đứng dài, dáng sắc của họ trang nghiêm, cẩn mật.

Hành lang hai bên màn trướng tầng tầng lớp lớp, hai hàng nhạc hầu thấp thoáng xa xa...

Hôn lễ chưa tới giờ khai mạc, không khí trong đại điện lặng im thin thít, thật là giây phút vừa ngọt ngào vừa trang trọng chưa từng thấy.

Qua mấy phút sau, Phương Tâm Kỳ từ ngoài đi vào, tự nhiên con người hần cái gì cũng hoàn toàn đổi mới, có thể nói những gì thuộc về " dự hôn lễ " đã được hần " võ trang " từ đỉnh đầu xuống gót chân !

Trầm Lăng nhìn hần mỉm cười :

- Bữa nay chắc huynh đài bận lắm nhỉ ?

Phương Tâm Kỳ vòng tay cười :

- Được có việc bận nhiều, đệ càng cảm thấy cao hứng hơn lên !

Trầm Lăng hỏi :

- Tình hình bên ngoài ra sao nhỉ ?

Phương Tâm Kỳ cười bằng giọng đặc ý :

- Trời trong vắng vặc không gợn mây, khung cảnh của đất trời êm tịnh khiến cho không một ai có thể có ý nghĩ đánh giết lẫn nhau...

Trầm Lăng mỉm cười :

- Thật sự sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ ?

Phương Tâm Kỳ làm một cử chỉ tự tin :

- Trong một chu vi mấy trăm dặm cây cỏ sỏi sỏi, muôn thú an nhàn thư thái, không ai có thể tìm thấy triệu chứng bất thường. Trầm Lăng công tử hãy yên tâm, ngày vĩ đại của Vương Gia tuyệt đối không có một kẻ nào điên cuồng khuấy nhiễu !

Trầm Lăng cười lớn :

- Như thế thì ngày nay tôi phải một phen say khướt rồi !

Phương Tâm Kỳ nói :

- Trầm công tử , Chu cô nương , Hùng công tử và Vương công tử là số tân khách duy nhất trong hôn lễ của Vương Gia , xin bốn vị cứ thật tình, thật tình để đáp lại nhã ý của người chủ tiệc !

Chu Thất Thất hơi ngạc nhiên :

- Chỉ có bốn tôi là khách thôi à ?

Phương Tâm Kỳ cười :

- Trong võ lâm hiện nay, trừ các vị ra thì còn ai xứng đáng là tân khách của Vương Gia nữa chứ ?

Chu Thất Thất cười nhạt :

- Thật là vinh hạnh cho tôi biết bao nhiêu !

Ngay lúc đó, một gã Cấp Phong kỵ sĩ từ ngoài hối hả đi vào nói với gã Cấp Phong đệ nhất :

- Đại ca, hãy chuẩn bị mau lên, hôn lễ sắp khai mạc rồi đó !

Gã Cấp Phong đệ nhất lật đật đi ra...

Vietkiem.com